

ва чудна катеричка! . . Не е жива, а очитѣ ѝ свѣтять.

(Първиятъ ангелъ я поема)

Първиятъ ангелъ : Да, ето я. Това е катеричката на слѣпото момче. То само я направи отъ глина. Преди осемъ години майка му го остави. Отиде на небето да му измоли очи отъ дѣда Господъ. Отъ тогава е сираче. Живѣе, хей тамъ, при баба си и дѣдо си.

Вториятъ ангелъ : И азъ знаа, сестрици. Вечеръ слизамъ надъ леглото му. Пѣя му да заспи, да не му е тѣжно, че нѣма майчини милувки.

Първиятъ ангелъ : Виждате ли колко е тежко да се живѣе на земята! Знаете ли, какъ ще се радва слѣпото момче, ако направимъ катеричката златна, а мѣнистата, които сж сложени вмѣсто очи, превърнемъ на безценни камъни? Искате ли? И ще я поставимъ на най-хубавото мѣсто на елхата — да свѣти . . .

(Първиятъ ангелъ поставя катеричката на земята. До нея, на колѣне, заставатъ тритѣ ангела. Около тѣхъ 12-тѣ ангелчета играятъ танца на златната катеричка. Следъ танца тритѣ ангела едновременно изричатъ три пѣти :

„Катеричке благодатна, стани златна!“ После се изправятъ. Първиятъ ангелъ я взема, вече пресѣтворена и я окача на коледното дърво)

Първиятъ ангелъ : (съ радостъ) Какъ грѣе! Каточели очитѣ ѝ сж две слънца. Има да се чудятъ всички.

Третиятъ ангелъ : Чувате ли колко е кротка полунощната пѣсенъ на виялицата. Време е да ходимъ, готови ли сме?

Първиятъ ангелъ : Искате ли да свалиме златнитѣ си колани и да опашимъ клонитѣ на елхата?